

Imperativ rasového míšení je nám každodenně vnucován masovou kulturou, prosycenou všudypřítomnou reklamou

Autor: Guillaume Faye

Biologicky dochází k zániku národa, etnické skupiny nebo rasy v první řadě skrz míšení jiných s ženami této skupiny, tedy s jejich lůny. Svazek ženy z rasy X s mužem rasy Y je mnohem nebezpečnější pro rasu X než pro rasu Y. Ženy - ne muži - totiž tvoří biologickou i sexuální zásobárnu rasy, národa či genetické linie.

Žena dokáže za svůj život porodit jen omezené množství dětí, zatímco muž jich s plodnými ženami teoreticky může zplodit ohromné množství. Demografové tak vyčíslují plodnost a schopnost obnovy populace počtem dětí na ženu, mateřstvím - nikoliv otcovstvím.

Proto v současnosti musíme jako ještě závažnější problém než nekontrolovanou migraci lidí z Třetího světa (kteří vykazují vyšší plodnost) do evropských zemí chápat míšení bělošek s barevnými muži, jež zejména ve Francii dosahuje markantních rozměrů. Bílá rasa se tak musí vypořádat s konkurencí na svém vlastním území: nejen že nedosahuje ani plodnosti nutné k zachování populace (nikde se nerodí přes dvě děti na ženu), ale část plodných žen odpadá z množiny těch, které zplodí dítě s někým svého druhu a namísto toho přivádí na svět rasově smíšené dítě. Kromě stále početnějších zástupců cizinců proudících přes naše hranice a praktikujících endogamii, navíc se část bělošek sama nabízí cizákům.

Běloši jsou až na pár výjimek jedinými lidmi, kteří se nezaobírají svou kolektivní budoucností, necítí rasovou sounáležitost - až takto hluboce propadli komplexu viny. Příčiny, návdavkem k univerzalistickým křesťanstvím utvářené mentalitě, snad hledejme také v důsledcích nacismu, který stále vyvolává intenzivní mentální ochromení a kolektivní černé svědomí.

Bude-li tento stav pokračovat, povede časem až k postupné tiché **genocidě bělochů** v Evropě, tedy v jejich kolébce (již budou brzy obývat především cizinci a rasoví míšenci, doplnění zmenšujícím se dílem bělochů), jak předpověděli historik Pierre Chaunu a novinář Georges Suffert ve své knize *La Peste blanche* (Bílý mor) ještě v době, kdy byl tento fenomén teprve v počátcích. Tento osud čeká i Francii, jak ostatně každým rokem víc a víc znepokojivě ukazuje prostý pohled do ulic po skončení školní výuky.

Jakmile národ dopustí takto rozsáhlou proměnu svého genetického dědictví a biologického složení, nevyhnutelně přestává být sám sebou. Jestliže se nic nezmění, nebude obyvatelstvo Evropy koncem století evropského původu a evropská civilizace přestane existovat. Pojem Evropa už nebude mít žádný demografický obsah, jen geografický. Stane se výběžkem Afriky, prostým jakéhokoliv *etnického povědomí* (na rozdíl od drtivé většiny zbytku světa), jakkoliv evropský Západ nahlíží na tento apokalyptický scénář s lhostejností živých mrtvol. Demografické ukazatele zatím tuto děsivou budoucnost celkem jednohlasně naznačují.

Ke zmatení mladých bělošek mohutně přispívá také velice rafinovaný ideologický model, založený na údajně mnohem větší mužnosti afrických a severoafrických mužů, který se v naší společnosti už delší čas šíří. Případy vztahů bělošek s Orientálci jsou naopak poměrně vzácné. O nic méně znepokojuje není ani demaskulinizace Evropanů, kteří zdá se nejsou schopni bránit si „své“ ženy. Tento etologický jev je však nanejvýš nebezpečný. Jakmile samci dané skupiny – a platí to u všech vyšších obratlovců – už nejsou schopni síly, mužnosti a dominance, hledají ji samice u příslušníků jiné skupiny.

Mladá bělošská děvčata z chudších čtvrtí jen zdánlivě paradoxně hledají „ochranu“ u barevného přítele. Snaží se tak vyhnout obtěžování díky ochraně jeho soukmenovců a souvěrců. V zámožnějších částech měst zase pozorujeme jakési ostentativní snobství, kdy dívky své okolí i rodiny provokují tím, že si najdou černošského, arabského nebo jinak neevropského přítele. Tímto měkkým konformismem dávají na svůj „antirasismus“ i souznění s duchem doby.

* * *

Je velice zvláštní, nakolik jsou barevní muži na své bělošské partnerky a smíšené děti hrdí. Má to vícero, někdy i vzájemně rozporuplných příčin.

V první řadě tak ukazují světu, že si *přivlastnili bělošku*, a tím bělocha na jeho „domácím hřišti“ znemožnili. Ukořistění ženy je odvěký etologický fenomén s mnoha historickými příklady, jehož původ hledejme v živočišné říši. Stát po boku bělošky je tak nejen zdrojem hrdosti, ale také uspokojení touhy po pomstě. Zároveň se lépe situovaní Afričané i Arabové chtějí prostřednictvím bílé manželky sami „vybělit“, jak vidíme třeba u mnoha afrických i blízkovýchodních monarchů. Podobně i černošky z Afriky i Karibiku – v koloniálních dobách i dnes – sní o tom, že se vdají za bělochy, nejen pro s tím spojenou prestiž, ale také aby jejich potomci byli *světlejší* než ony.

Z těchto příkladů je dobře patrný *schizofrenický komplex podřazenosti-nadřazenosti*: ponížít výše postaveného bělocha odloučením jedné z jeho žen, ale zároveň snaha „vybělit“ své vlastní potomstvo, a tak nepřímou přiznat vědomí své vlastní rasové podřazenosti. Zničit bílou rasu a současně se jí připodobnit – neřešitelný rozpor. Jako názornou ukázkou si vezměme básníka a politika z literárního hnutí „négritude“ Léopolda Sédar Senghora, který se oženil s běloškou a měl s ní mulatské děti!

Jednou z výjimek z tohoto trendu je Tribu Ka, rasistická, extremistická a otevřeně

antisionistická černošská skupina v čele s **Kémim Sébou** (jehož ideologické kapacity jsou až bolestně omezené), která hledá inspiraci u amerických radikálních černošských hnutí. Tito černoši odmítají míšení s bělochy a černochoy se od usilování o bílou partnerku snaží odradit. To je ovšem dost *louche* (pochybná) pozice, jelikož tito lidé klidně mohou ve Francii zakládat africké rodiny s Afričankami a černošská bratrstva, oplodňování bělošek ale nijak výslovně nezapovídají.

* * *

neprátele naší civilizace propagují vytrvale dysgenické a k chaosu směřující rasové míšení, na té druhé pak Evropany vybízejí, aby trávili svůj čas o samotě - atomizovaní, vykořenění a bezdětní. Máme co do činění s propagandou s jasným cílem: vytvořit nový svět, bez nás.

Nezapomínejme ani na další projev jakési inverze. Imperativ rasového míšení (pokud možno s běloškou) samozřejmě vychází z rovnostářské antirasistické ideologie. Současně se ovšem přitažlivost Arabů, černochoů a snědých obecně zakládá na velice rozporuplných představách. Tito údajně ultramaskulinní muži se prý mohou pyšnit výjimečnou sexuální výkonností. Obraz předkládaný médiu a zejména pornografickým průmyslem však ukazuje zvířeckou energii: už ne ani tak Tarzan, jako spíše King Kong, atletický a agresivní - s penisem a muskulaturou nepřímo úměrnými jeho mentální schopnostem. **Obraz barevného milence je tak výjevem zvířeckosti.** Černoši nebo Arabové jsou tímto vlastně degradováni do postavení polo-lidských surovců. To ovšem stojí v přímém protikladu antirasistického programu, jádra vládnoucí ideologie: v srdci antirasismu nacházíme nevědomý rasismus...

Tato představa o černošské či arabské převaze v sexuální a vůbec fyzické oblasti je pochopitelně mýtem bez opory ve skutečnosti; fantazií, které ovšem masivním soukolím mediálním propagandy omráčená běloška, zbavená někdejších opor, podléhá.

* * *

Masová imigrace a ochota původních Evropanek k rasovému míšení povede časem k **etnickému chaosu**, který bude mít hned několik zásadních negativních důsledků. V první řadě jím bude společnost roztržena do nepřátelských společenství podle zásady, že multi-rasovost = multi-rasismus, zadruhé pak přítomnost početná populace rasově smíšených jedinců, balancující mezi dvěma identitami a tím pádem obzvlášť labilní. Takové společnosti se kvůli její nejednotnosti obtížně vládne a jak pozoroval už Aristotelés, jen těžko hledá demokratickou vládu i společenský smír, vždy snadno náchylná k násilí a despotii.

Proto se víra zastánců francouzského republikánského modelu (přejatého i dalšími evropskými zeměmi) ve „Francii mnoha barev“, která může uspět při zvládnuté „integraci“ (tj. stěží uvěřitelné přeměně nestejnorodé a chaotické biologicko-etnické základny v homogenní společnost) rovná víře v zázraky a nejhoupější utopie, posilované neustálým, až fetišistickým opakováním slova *rozmanitost* (diverzita).

Podívejme se také, v kterých částech světa se rasově výrazně smíšené populace vyskytují: Severní Afrika, Střední Východ, Latinská Amerika nebo Karibik. Dokonce i černá Afrika, kde koloniální hranice spojily dohromady nesmiřitelně nepřátelené etnické skupiny, trpí endemickou nestabilitou. Ta a násilí, plody etnického chaosu, bývají takřka bez výjimky chronického rázu. Ústřední moc v těchto zemích pak je zkorumpovaná a silně autoritářská. Čeká stejný osud i Francii?

* * *

Musíme se tedy vzepřít dogmatické anti-pravdě, šířené vládnoucí ideologií: že Francie byla *odjakživa rasově rozmanitá*, protože během staletí přijala četné migrační vlny. Stávající imigrace a rasové míšení jsou pak samozřejmě přínosem, jelikož vytvářejí rozmanitost. Zaměřuje se zde ale rozmanitost s chaosem, různorodostí na stejném prostoru a míšením různých biologických typů a kultur ve velkém. Dodejme k tomu ještě několik poznámek: 1) Ve starověku se vlny migrace germánských kmenů do Galie i kolonizace italskými Římany odehrávaly v kontextu blízké spřízněných populací. Muslimská invaze a budování základen v Provence-Languedoc (v 8. století) byly značně omezeného rozsahu a velká část vetřelců byla vyhnána; 2) imigrace do Francie počínaje 19. stoletím přicházela z Evropy (Itálie, Belgie, Pyrenejský poloostrov, střední a východní Evropa, Balkán) – tedy z řad populací náležejících kulturně, etnicky i biologicky k témuž „albo-evropskému“ rodu, jak říkal Senghor. Nemluvě pak už vůbec o jejich omezeném rozsahu v počtech, které připouštěly asimilaci; 3) stávající imigrace a z ní plynoucí rasové míšení se odehrává v dějinách dosud nikdy neviděném měřítku a s účastí neevropských skupin, což je naprosto zásadní; 4) „etnický tavící kotlík“ může být ku prospěchu jen tehdy, ocitnou-li se v něm etnické skupiny z těžce antropologické rodiny. **Jakmile ale dojde k většímu míšení nesourodých skupin, přestává být výsledná populace v jakémkoliv slova smyslu národem a stává se nezvladatelnou nesourodou masou, nezpůsobilou budování vyspělé civilizace, která snadno podléhá násilí a všemožným formám psychopatologie.** Právě takováto katastrofa nás do budoucna očekává, přestože země jako Japonsko, Indie nebo Čína se jí alespoň prozatím dokázaly vyhnout.

Předkládají nám příklad Spojených států, údajného úspěšného tavícího kotlíku, což je ale klam, jelikož tam tento proces zahrnoval jen imigranty z Evropy, jejichž synergická práce se stala zdrojem americké síly. Příspěvky černochů, Asiatů nebo mesticů pro ni zásadní nebyly. Postupující rasová roztržičnost USA se navíc pro čelní světovou velmoc ukazují být více hendikepem než čímkoliv jiným, jak ukázal třeba americký politolog Jared Taylor.

Jedná se o úryvek z Fayeho knihy *Sexe et Dévolement* (Sex a deviace, v angličtině vydal v roce 2014 Arktos), který pod názvem *The Race-Mixing Imperative* vyšel na stránkách

Alright.com 20. září 2016.